

Selina Mae

Lessons in Falling

Nederlandse editie

Hall Beck University 3

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

DE FONTEIN

1

VALENTINA

Fuck. Fuck, fuck, fuck.

Ik reed niet vaak te hard, echt niet. Normaal gesproken volgde ik de regels en hield ik me aan de maximumsnelheid, en ik was best trots op het feit dat ik nog nooit was aangehouden door de politie. Ik was een goede chauffeur en er was niet veel wat ervoor zou zorgen dat ik die reputatie op het spel zou zetten. Maar (per ongeluk) bochten om slippen en met piepende banden tot stilstand komen met de snelheid van een noodstop gilde nu niet bepaald ‘veilig’, dus misschien was ik veranderd.

Maar ik was te laat en nog wel voor de beste dag van het jaar.

Zoveel margarita's als je maar wilde. Karaoke-optredens die steeds erger werden hoe later het werd. Zand onder je voeten, het geluid van golven die ergens vlakbij op het strand braken. Mijn vrienden. Een sjofele bar op Oakport Island tijdens het eerste weekend van juli... waar we de rest van de zomervakantie zouden doorbrengen.

Twee maanden waarin ik me geen zorgen hoefde te maken om mijn zus (onmogelijk), om mam (dat deed ik altijd toch wel) of om de druk van het in stand houden van mijn onvolmaakt volmaakte studentenleven om de goedkeuring van mijn familie te krijgen. Twee maanden waarin ik, voor het eerst, aan mezelf wilde denken. Zo af en toe dan, in elk geval.

Dus: te laat, rondswaaien, met piepende banden tot stilstand komen voor het grijze huis in koloniale stijl dat ik bijna thuis kon

noemen. De blauwe luiken bij de ramen stonden open, waren waarschijnlijk nog nooit gesloten sinds de bouw van het huis tien jaar geleden. Ik zag het raam van mijn kamer en dacht al aan de lakens van het bovenste bed van het stapelbed.

Een stapelbed, omdat ik altijd in mijn eentje in de kinderkamer sliep, terwijl mijn beste vrienden verdeeld waren over de andere kamers die een meer volwassen uitstraling hadden.

Ze stonden alle drie buiten te wachten, tikten nadrukkelijk met een voet op de stoep en controleerden hoe laat het was op een niet-bestaand horloge om hun pols. Tegelijk.

Mijn raampjes waren helemaal omlaag gedraaid, dus ik hoorde het toen een van hen riep: 'Je bent laat!', voor het geval ik dat nog niet doorhad.

Iris grijsde breed. Het spleetje tussen haar voortanden was zichtbaar toen ze nadrukkelijk zei: 'Volgens mij heb ik nog nooit meegemaakt dat jij ergens te laat voor kwam.'

Alfie, zijn rode haar in de war door de woeste wind hier aan de kust, knikte en vernauwde zijn ogen op dramatische wijze toen we oogcontact maakten. 'Er staat acht uur op de uitnodiging en Valentina Rhodes wordt stipt om acht uur bij *frat row* verwacht. Dat is een ongeschreven wet.'

'Maar hier is ze dan, onze favoriete topstudent.' Anni deed ook een duit in het zakje. Haar Duitse accent klonk zwaarder, zoals altijd nadat ze een maand thuis was geweest. 'Te laat. Voor de beste dag van het jaar.'

Ik stapte uit, sloeg het portier achter me dicht en deed heel erg mijn best om hen boos aan te kijken.

Tevergeefs.

Ik glimlachte suf en alles wat er toen gebeurde – mijn wangen die zeer begonnen te doen van die brede lach, de sprankeling in mijn ogen en de manier waarop ik mijn armen spreidde – gebeurde als vanzelf. Alsof mijn lichaam een natuurlijke reactie vertoonde bij het weerzien met mijn beste vrienden en ik daar niets aan kon doen.

Onze groepsknuffel (al had die meer weg van een tackle) was onvermijdelijk. Anni gilde als eerste. Ze maakte zich los en over-

brugde de afstand tussen ons met vier stappen. Haar blonde haar danste om haar hoofd toen ze zich in mijn armen wierp. De rest volgde haar voorbeeld.

Het was maar een maand geleden – een maand en acht dagen om precies te zijn – sinds we elkaar voor het laatst hadden gezien. Sinds Anni naar Stuttgart was gevlogen en Iris naar haar familie in Californië was gegaan, waarna ze naar Cancun waren vertrokken voor een droomvakantie (die ik niet alleen gedwongen had moeten volgen op sociale media, maar waar ik ook zeker duizend berichtjes over had ontvangen, inclusief foto's van het strand, de zee en het zwembad). Alfie was hiér geweest, in het vakantiehuis van zijn familie op Oakport Island. De rest van de Dunbridges – vader, moeder en twee jongere broers – was gisteren vertrokken.

'Ik heb de veerboot gemist,' mompelde ik tegen... iémands haar. 'Ze hadden die van ons om onbekende redenen met die voor voetgangers gewisseld en die eerder laten vertrekken.'

Iris maakte zich van ons los.

Ik wist eindelijk dat Alfie's wilde, natuurlijk rode haar mijn neus had gekieteld,

want Iris, met haar onnatuurlijk rode haar, was nu weg. Het was een kleur waarvan ze had gezegd dat ze die had uitgezocht om bij zijn roodharigheid te passen, alleen was die na haar eerste verfbeurt twee jaar geleden eerder oranje geworden en ze had het sindsdien bij die pasteltint gehouden.

Toen ik mijn haar een week erna had geverfd, had ik dat eigenlijk voor de groep gedaan. Net als Iris had ik mijn kleur bijgehouden, in mijn geval een kersenrood.

Ze nam me nu vorsend op, vernauwde haar bruine ogen iets. 'Jij vertrekt meestal een uur te vroeg. Wat...'

'Mam.'

Het was niet nodig om uit te leggen dat mijn moeder de hele nacht op stap was geweest en pas een uur nadat ik had willen vertrekken thuis was gekomen... en al helemaal niet dat ik mijn zus niet alleen had willen laten zonder te weten of mam überhaupt nog thuis zou komen.

Mijn beste vriendin deed namelijk haar mond dicht en knikte

een keer begrijpend, zonder dat er verder iets gezegd hoefde te worden. 'Ah.'

Ik verwachtte een momentje te krijgen om op adem te komen terwijl de rest zich losmaakte. Wat tijd om de hortensia's bij het huis te bewonderen, die altijd op hun mooist waren vlak na het vertrek van Alfies familie. Als we hier in het voorjaar of in de herfst kwamen, soms zelfs in de winter, zagen die er niet zo florissant uit. Maar in plaats van hun kleuren te bewonderen of mijn bagage het huis in te gooien of mam een berichtje te sturen dat ik was aangekomen (niet dat het haar per se iets kon schelen), wierp Iris een blik op haar telefoon, zag vermoedelijk hoe laat het was en keek mij toen aan.

'Nu zijn wij te laat!' riep ze.

Het lukte me maar net om mijn auto, die nog steeds slordig bij de stoeprand geparkeerd stond, op slot te doen voor ze me naar haar gehuurde mintgroene Bronco sleurde die voor de garage stond. De eerste keer dat ze die had gehuurd, onze eerste zomer hier na ons eerste studiejaar samen, had ze vol genegenheid gezegd: 'Op een dag koop ik je.' Waarna ze een kus op de motorkap had gedrukt.

Voor nu koos ze ervoor die te huren elke keer dat we hier waren en ze stond erop altijd te rijden, om ervoor te zorgen dat ze 'zoveel mogelijk tijd met haar doorbracht'. 'Haar' sloeg in dit geval op de auto.

In nog geen minuut tijd zaten we alle vier in Iris' geliefde Bronco.

Ik deed niet eens een poging om te vragen of ik mijn bagage binnen kon zetten of dat ik een glas water kon krijgen of gewoon een moment om bij te komen voor we weer vertrokken.

Alfie en ik zaten achterin, Anni op de bijrijdersstoel en Iris keek me via de achteruitkijkspiegel aan terwijl ze achteruit de oprit verliet. 'Niet te geloven dat je te laat was.' Ze grinnikte.

'De veerboot was te vroég.'

Met een wrede glimlach richtte ze haar blik weer op de weg. 'Omdat de veerboot te vroeg was,' herhaalde ze nadrukkelijk, al speelde er nog steeds een spottende grijns om haar mond op die liefhebbende, wijsneuzerige manier van haar. 'Dadelijk missen we nog het openingsoptreden van Chester.'

‘En we kunnen niet aan onze zomer beginnen zonder dat een man van in de zeventig “Dancing Queen” voor ons zingt!’ riep Anni opgetogen.

Iris trapte het gaspedaal nog wat dieper in.

Ons eerste weekend op het eiland verliep altijd op dezelfde manier. Vrijdagavond was bestemd voor karaoke en margarita’s en Chester opende het podium altijd om halfnegen met hetzelfde nummer. Zaterdagochtend was altijd vol spijt: een groot katerontbijt samengesteld met wat Alfies familie had achtergelaten, waarna we het stadje in wankelden, soms nog steeds half dronken (Alfie had al zeker twee keer overgegeven gedurende de twintig minuten durende wandeling), om ijs te halen, te windowshoppen en uiteindelijk nog een alcoholisch drankje te nemen als de margarita’s van vrijdagavond eenmaal waren uitgewerkt.

We liepen daarna dan ietwat aangeschoten onder de hete zon terug. De bries was nooit koel genoeg om verlichting te bieden. Anni zou tegen die tijd wat verbrand zijn, Alfie zo rood als een kreeft. Ondanks de onvermijdelijke misselijkheid zou ik gelukkiger zijn dan ik in lange tijd was geweest. Op de zondag zouden we – ‘Zoals God had bedoeld,’ zoals mam altijd zei – uitrusten. Een boek lezen, in het zwembad of in de oceaan zwemmen of een lange koude douche nemen om af te koelen, afhankelijk van hoe warm de betreffende waterpartijen waren.

Het was één minuut over halfnegen toen we het parkeerterrein van Blitz op reden.

‘Als we ook maar één noot van “Dancing Queen” missen, geef ik Valentina daar de schuld van!’ riep Iris, al op weg naar de ingang van de bar.

Alfie maakte zich blijkbaar minder zorgen over of hij iets zou missen.

We liepen samen op ons dooie gemak naar de houten blauwe deur waar de verf hier en daar afbladderde door de zilte zeelucht.

‘Weet je...’ Hij grinnikte. ‘... je had de voetgangersveerboot kunnen nemen als je niet per se helemaal hierheen had willen rijden in een voertuig waarvan het niet zeker was of die wel een rit van driehonderd kilometer aankon. Dan had je hier een auto

kunnen huren waar je níét twee keer per maand panne mee hebt.'

Ik had het ook kunnen redden als ik er een keer mee ophield om problemen op te lossen die strikt genomen helemaal niets met mij te maken hadden. Al was het een stuk lastiger om je met je eigen zaken te bemoeien als het om de problemen van je moeder ging en je tijdens je jeugd niets anders had gedaan dan te proberen het haar naar de zin te maken.

Ik snoof, een geluid dat het midden hield tussen lachen en kaken. 'In plaats van te kunnen eten als ik weer terug ben bij Hall Beck voor mijn master, zeker?'

'Dat zou ik wel regelen.'

'Dat eten? Of het huren van een auto?'

'Een van beide.' Alfie haalde zijn schouders op. 'Allebei.'

Maar dat deed hij altijd. Dat was een deel van het probleem. Dat ik het gevoel had dat ik mijn vrienden tot last was als ze me cadeautjes gaven of ergens voor betaalden of extra veel moeite deden om iets leuks voor me te doen, zonder daar iets voor terug te verwachten. Het voelde gewoon alsof ze dat uiteindelijk beu zouden worden en dat ik ze dan zou verliezen. Dat was iets wat ik me niet kon veroorloven, nooit.

'Je weet dat ik dat niet wil. Het is genoeg dat je ons hier de afgelopen vier jaar hebt uitgenodigd. Zonder daar trouwens iets voor terug te vragen.' Ik keek hem even strak aan en duwde toen de deur van Blitz open.

Binnen klonk een luid geroezemoes. Iemand riep bestellingen naar de mooie vrouw achter de bar. Achter haar stond tegen de wand elke soort alcohol die je je maar kon voorstellen. De krukken waren allemaal bezet en ze bewoog zich heel gracieus van de ene naar de andere betalende klant. Langs de wanden waren de tafeltjes met de bankjes te vinden. Bij sommige zaten er scheurtjes in de roodleren bekleding, maar niet voldoende om die te vervangen. De meeste bankjes waren bezet, maar ik zag Anni en Iris bij het zitje dat het dichtst bij het podium was, links ervan, tegenover de grote openslaande deuren die toegang boden tot het terras en het strand.

Mijn blik keerde abrupt terug naar mijn vrienden. Zij hadden hun aandacht helemaal op Chester gericht, die het hele podium

vulde met zijn persoonlijkheid. Hij had maximaal tien haren op zijn hoofd, een grote neus, kleine bril en hij droeg een flanellen overhemd, korte broek en Birkenstocks. Hij zag ons in de deuropening staan en om drie minuten over halfnegen knalde zijn eerste 'Oehoehoe!' door de luidsprekers.

Het publiek ging uit zijn dak.

Ik was bezig met mijn tweede margarita (frozen, watermeloen) toen het me opviel dat Anni's vriendje ontbrak. Hij was een aangename toevoeging geweest aan onze reisjes sinds vorig jaar, wat inhield dat hij een zomer, winter en lente had meegemaakt op Oakport en afgelopen maart officieel onderdeel was geworden van de groep.

'Waar is Mike?'

Heel even was ik bang dat ze het misschien hadden uitgemaakt. Toen dacht ik dat het niet mogelijk was dat Annika Schmidt een dergelijke crisis zou doormaken zonder dit in de groepschat te bespreken. De achteloze manier waarop ze haar hoofd schudde met een tipsy, aandoenlijke glimlach om haar lippen bevestigde dat en de rest van mijn zorgen verdween als sneeuw voor de zon. Ze tuitte haar lippen en leek op het punt te staan te zeggen dat hij aan de late kant was of dat hij thuis wachtte (officieel onderdeel uitmaken van de groep betekende ook dat hij wist waar de reservesleutel verstopt was).

In plaats daarvan leunde Iris naar voren. Ze strekte haar armen over de tafel heen en sloot haar vingers om de rand aan de andere kant ervan. 'Mike!' zei ze loom, waarna ze een slokje van haar vierde margarita nam. Na vijf pogingen lukte het haar weer dat rietje in haar mond te krijgen voor ze wat afgeleid verder mompelde: 'Zelfs als we eerder allemaal bevriend met hem waren geweest, zou ik misschien nog steeds geen problemen met jullie als stel hebben gehad, weet je?'

Alfie, die naast Iris zat, hapte naar lucht. 'Ondanks de Geen-Verbroederingsovereenkomst?' fluisterde hij luid.

Aan de andere kant van Blitz jankte iemand de hoge noten van 'My Heart Will Go On' in de microfoon.

‘Ondanks de Geen-Verbroederingsovereenkomst,’ bevestigde ze. ‘En ondanks het feit dat ik op het moment niet bijzonder dol ben op mannen.’

De Geen-Verbroederingsovereenkomst. Iets wat vier jaar geleden een beetje als een inside joke was begonnen en inmiddels een vaste regel voor ons allemaal was geworden. We hadden elkaar door een gelukkig toeval genaamd ‘gratis alcohol’ ontmoet bij een introductiefeest en hadden niemand gehad om die mee te delen. Rond een illegaal kampvuur in iemands achtertuin had Iris ons, om het gesprek gaande te houden – huilend, roepend – verteld over de lelijke relatiebreuk die ze net achter de rug had.

Ze was haar gehele vriendengroep verloren, omdat zij ook zijn vrienden waren geweest en hij blijkbaar cooler was, want ze waren met hem bevriend gebleven en hadden heel vlot én eensgezind besloten niet zo beleefd te zijn ten opzichte van Iris. Ze was haar vriendje, haar vrienden en haar gehele sociale netwerk in een oogwenk verloren en wij waren de vreemden geweest bij wie ze haar hart kon luchten.

We hadden allemaal vrij vlot doorgehad dat we geen vreemden zouden blijven en Iris had dat dertig minuten later officieel bevestigd. Ze had ons allemaal in de ogen gekeken, eerst Anni, toen Alfie en mij als laatste. ‘We daten niet binnen deze vriendengroep,’ had ze gezegd. ‘We laten alleen nieuwe mensen toe als niet een van ons met diegene naar bed wil gaan.’

Vier jaar later was de samenstelling nog vrijwel hetzelfde, waardoor het leek alsof we een bende geile twintigers waren die niemand kon vinden met wie ze bevriend wilde zijn zonder dat het verlangen om met diegene naar bed te willen gaan naar boven kwam.

Dat was niet het geval.

Ik had sindsdien een vijftal scharrels gehad – iets wat ik onder andere te danken had aan mijn studie natuurkunde (de kans was groter dat ik mijn slaapschema zou verkloten om teksten te redigeren dan een ander mens) – en precies één van hen was gedenkwaardig geweest. Dus het probleem was niet dat er te veel seks was om andere vrienden te vinden. Het probleem – ook al was het

dat niet echt – was gewoon dat we verder niemand nodig hadden.

Waarschijnlijk omdat we er verder niemand bij wilden hebben.

Dus de Geen-Verbroederingsovereenkomst (afgekort GVO) was nooit een probleem geweest. Anni had iets gekregen met Mike – aanvoerder van het HBU-voetbalteam, ver verwijderd van onze sociale kring – en hij was een jaar later meegekomen naar Oakport als Anni's introducé. Hij werd moeiteloos onderdeel van 'ons' omdat we hem echt geweldig vonden voor haar. Dankzij hem konden we ook naar geweldige feesten gaan. Hij had ons stiekem alcohol bezorgd toen we nog minderjarig waren en was ontzettend leuk gezelschap (als het goed ging met zijn team en zijn jongens niet in de problemen zaten).

Dat eerste kwam vaak voor, dat laatste zelden.

Dan was er nog het feit dat mijn enige gedenkwaardige scharrel aan hem te danken was – een of andere jongen uit zijn team – wat Mike nog wat meer bonuspunten had opgeleverd.

'Mijn hemel, Iris,' zei Anni overdreven enthousiast, waarbij ze aandoenlijk met haar ogen rolde en breed glimlachte. 'Godzijdank dat we jouw zegen hebben!' Toen keek ze mij aan om antwoord te geven op de oorspronkelijke vraag. 'Hij zou hier niet op tijd zijn geweest en zei dat als hij Chesters optreden niet kon zien, het "verder geen zin heeft, schatje".' Ze liet haar stem drie octaven zakken terwijl ze zijn stem indrukwekkend goed nadeed. 'Hij wacht thuis op ons.'

Dat woord riep dat vertrouwde, warme gevoel in me op waar ik sinds mijn jeugd naar op zoek was geweest. Dat ervoor zorgde dat ik me veilig en geaccepteerd voelde, alsof ik ergens bij hoorde. Thuis: meer een gevoel dan een plek.

Dus terwijl Anni's vriendje thuis op ons wachtte, jasten wij er nog een rondje margarita's doorheen. Gratis, dankzij de schrille, valse, maar zeer hartstochtelijke vertolking van Iris van 'What Makes You Beautiful'.

Inmiddels kostte het Alfie ook moeite om het rietje in zijn mond te krijgen.

Iris maakte zich op voor nog een uitvoering van een iconisch nummer uit 2010.

Anni voorkwam dat ze terugkeerde naar de microfoon, waarbij ze bijna lachend en gillend van het bankje viel.

Ze moesten me er met zijn drieën van weerhouden mijn favoriete Oakport-scharrel een berichtje te sturen, zodat ik niet 'wanhopig' zou overkomen, en gooiden mijn telefoon van de een naar de ander om die uit mijn erg wanhopige handen te houden.

Ik had niet kunnen voorspellen welke wending de avond zou nemen zodra ik thuiskwam.

2

CADEN

Ik had Valentina Rhodes altijd gezien als een wispelturig verzin-
sel van mijn verbeelding. Begrijp me niet verkeerd, ik wist dat ze
echt was en ik was er zo'n negentig procent zeker van dat wat er
tussen ons was gebeurd ook echt was geweest, maar zodra ik haar
vier maanden geleden had gezien, was ze me een beetje onwaar-
schijnlijk voorgekomen.

Haar kersenrode haar, grote bruine ogen en die blos op haar
wangen. Zoals ze bedeesd van haar drankje had genipt en vanaf
de andere kant van de bar naar me had geglimlacht... en het feit
dat ze duidelijk geen idee had van het enorme effect dat ze op me
had gehad met de manier waarop ze liep, sprak en danste.

Nadat we een uur in een of andere afgelegen hoek op het feest
waar we toen waren hadden gekletst, vroeg ze me: 'Gaan we hier
samen weg, Caden?' Ik was bijna ontploft. Soms, na een bijzonder
slechte dag, dacht ik terug aan hoe ze mijn naam had gezegd.

Maar omdat ik sindsdien niets meer van haar had gehoord, had
ik mezelf ervan overtuigd dat ik me haar moest hebben ingebeeld.
Zeker tien procent van mij geloofde dat ik me het hele gebeuren
had ingebeeld.

Tot nu dan.

Vier maanden later en nog wel iets na middernacht, ook, maar
ze had geen glimlach om haar lippen. Zonder die tastbare span-
ning tussen ons, zonder dat ze de behoefte uitstraalde aan meer
dan flirterige woordjes die werden uitgewisseld in een luide stu-

dentenkroeg. Omdat ik in haar kamer was en, te oordelen naar de frons op haar gezicht, ze me hier niet had verwacht.

Even ter verdediging: toen Mike me had gewaarschuwd dat ik een kamer zou delen met een van zijn vrienden, was Valentina wel de laatste die ik hier had verwacht binnen te zien komen. Aan de andere kant, toen ik een paar uur eerder door die deur naar onze gedeelde kamer was gelopen, was een stapelbed ook wel het laatste wat ik had verwacht daar aan te treffen.

Ik had vaak aan haar gedacht sinds we elkaar vier maanden geleden voor het eerst (en het laatst) hadden gezien en toch had niets me kunnen voorbereiden op mijn instinctieve reactie toen we voor het eerst sinds lange tijd oogcontact maakten.

Alsof er iets was ontketend, een gevoel van bewustzijn dat door me heen stroomde, dat me herinnerde aan elk perfect detail aan haar... en aan waarom ik haar niet uit mijn hoofd had kunnen zetten. Ze was toen adembenemend geweest, in mijn gedachten, en ik had haar vaker dan ik wilde toegeven uit herinnering nage-tekend, maar ze had op de een of andere manier nog steeds mijn verwachtingen overtroffen.

‘Wat...’ Ze fronste, alsof ze niet helemaal zeker wist hoe ze op mijn aanwezigheid moest reageren.

Dat was eerlijk gezegd begrijpelijk. Een (ietwat) onbekende man in mijn bed aantreffen zou bij mij een soortgelijke reactie oproepen.

Valentina knipperde vlug, vernauwde haar ogen iets terwijl ze naar de juiste woorden zocht. Afgaand op wat ik maanden geleden tijdens die paar uur over haar te weten was gekomen, verwachtte ik iets als ‘Wat doe je hier?’ of misschien ‘Wat is er aan de hand?’

Ik kende haar duidelijk niet zo goed als ik zou willen.

‘Wat de fuck?’ De woorden vlogen haar mond uit en ze leken haar in elk geval ook een beetje te verbazen, maar ze herpakte zich. Ze zette een hand op haar heup en wees met een priemende vinger beschuldigend naar me. ‘Wat de fúck doe jij hier?’

Wist ze het nog? De manier waarop ze mijn naam had gejammerd en daarna tegen mijn borst aan was gekropen alsof we al jaren getrouwd waren? Waarna ze was vertrokken voor ik wakker was geworden? Er waren maar een paar minuten verstreken, maar dat

ze niet erkende wat voor mij het hoogtepunt van het fucking jaar was geweest... maakte me pissig.

Ik ging recht zitten, stootte bijna mijn hoofd tegen het plafond en herinnerde me meteen waarom ik dat eerder niet had gedaan. 'Valentina, je kwetst me.' Ik trok een pruillip.

Ze vernauwde haar ogen.

Ik was er niet eens zeker van of ze me nog wel kon zien. 'Ik heb je zo gemist dat ik gewoon in je kamer moest inbreken om je zomer te verpesten.'

Het feit dat ik wist dat dit niet eerlijk was, maakte het ergens erger. Ze verdiende het duidelijk te weten 'wat de fuck' ik in haar kamer deed. Ik was haar een verklaring schuldig, bijna net zozeer als dat haar vrienden haar een excuus schuldig waren voor het gebrek aan een waarschuwing.

Een eenvoudig 'Hé, je krijgt deze zomer een kamergenoot' zou voldoende zijn geweest.

'Kappen met die onzin, Callahan.' Eindelijk stapte Valentina onze kamer in. Ze vergat haar koffer die nog in de gang stond en zette stap na wankelende stap tot ze zich kon vasthouden aan de ladekast tegen de wand, rechts van haar.

Ze was duidelijk dronken, helemaal zat, zou zich dit gesprek morgen vast niet herinneren, maar het enige waar ik me op kon concentreren was het feit dat ze mijn naam had gezegd. Dat het, ondanks dat haar toon totaal niet flirtend was geweest, nog steeds even mooi klonk als de vorige keer.

Dus ze herinnerde het zich nog wel.

De voldoening die dat in me opriep was bijna gênant. De neiging om te vragen waarom ze me niet had gebeld was nog erger. Kinderachtig, kleinzielig, helemaal niets voor mij. Ik hoorde degene te zijn die niet belde. Degene die het niets kon schelen. Ik wilde geen verplichtingen en Valentina had me een gunst bewezen door te vertrekken.

Als ik dat vaak genoeg herhaalde, zou ik het misschien nog gaan geloven.

De vrouwen met wie ik iets had, vonden het meestal niet zo vervelend om me nog eens te zien. Boos omdat ik niet had gebeld?

Misschien. Of verlegen omdat ik wél had gebeld en ze hoopten dat ik zou proberen wat er ook tussen ons was meer te maken dan alleen vrijblijvende seks, wat nooit het geval zou zijn en wat ik ook vanaf het begin kristalhelder had gemaakt. Bij Valentina leek echter geen van beide situaties het geval te zijn. Ze leek zich aan mijn aanwezigheid te ergeren, niet aan het feit dat ik niet had gebeld en ze was totaal niet verlegen.

‘Misschien moet je het aan je vrienden vragen.’ Ik had het eruit geflapt voor ik me kon inhouden en heel even vroeg ik me af of ik degene was geweest die vanavond te veel had gedronken. Dat zou verklaren waarom ik mijn lichaamsfuncties niet onder controle had en waarom ik er nog steeds aan dacht dat ze niet had gebeld. Of waarom ik me daar te veel aan ergerde.

Helaas was ik niet dronken. Daar zorgde die aanvoerdersplek die over twee maanden op me wachtte wel voor.

‘Zij zijn hier niet, toch?’ Ze sloeg haar armen over elkaar, leunde tegen de ladekast om me op het bovenste bed aan te kunnen kijken.

Het kwam me nu een beetje belachelijk voor om nog steeds hierboven te zitten, maar aan de andere kant zou naar beneden klimmen te veel als een nederlaag voelen.

‘Waarom zou ik naar hun kamer gaan terwijl jij hier bent? In mijn kamer.’

Ze had me geen betere voorzet kunnen geven en ik glimlachte. ‘Ónze kamer.’

Ze knipperde met haar ogen.

De stilte die tussen ons viel voelde luider dan die in de meeste stadions en het volgende moment crucialer dan een penalty. Alsof ze op het punt stond de dynamiek tussen ons voor de rest van de zomer te bepalen.

Valentina barstte in lachen uit. Ze boog zich naar voren, leunde met haar handen op haar knieën en lachte zo hard dat ze heel even uit balans raakte. Haar gehele lichaam beefde nog terwijl ik oprecht dacht dat ze haar hoofd tegen de ladekast achter haar zou stoten en er rode spetters op het witte hout zouden komen. Ik had pas door dat ik van mijn bed af was geklommen toen ik vlak voor haar stond, elk spoortje van mijn eigen vermaak verdwenen.

Ze moest zich echter hebben kunnen opvangen, want ze liet zich met haar rug tegen de ladekast op de vloer zakken. Er was niets te zien van een wond en er zat geen bloed op het hout. Ze lachte nog steeds en mijn hart sloeg om de een of andere reden nog steeds twee keer zo snel.

Ik kon het niet gebruiken dat mijn nieuwe kamergenoot tien minuten nadat ze hier was aangekomen dood zou bloeden.

‘Alles oké?’ vroeg ik onnodig, terwijl ik bij haar op mijn hurken ging zitten om op oogniveau met haar te zijn. Ze was in orde. Duidelijk. Ze glimlachte met grote ogen naar me, nog steeds duidelijk vol vermaak.

Valentina snoof eens. ‘Al dat bleekmiddel moet je naar het hoofd zijn gestegen, Callahan,’ sprak ze met dubbele tong terwijl ze met een hand over mijn platinablonde stekels ging.

Volgens mij was het niet haar bedoeling dat die aanraking zo opwindend zou zijn, maar juist neerbuigend. Ze keek me aan terwijl ze haar hand op haar schoot liet vallen en ik kon weer ademen.

‘Als je denkt dat ik acht weken lang een kamer... een bed met je deel...’

‘O?’ Ik glimlachte. ‘De laatste keer dat wij een bed deelden, leek je dat niet erg te vinden. Als ik het me goed herinner, was jij al diep in slaap verzonken toen ik me maar nauwelijks uit je terug had getrokken.’

Bij die herinnering kreeg ze een bloes op haar wangen en ze krabbelde overeind om iets van de schijn te kunnen wekken dat ze de situatie onder controle had. Ondertussen zorgden die woorden ervoor dat er bloed naar een geheel ander deel van mijn lichaam werd gestuurd. Al had eigenlijk elke gedachte aan die nacht dat effect.

Valentina schudde haar hoofd. We stonden samen op. Ik merkte wel dat ze probeerde haar blik niet te laten afdwalen... langs mijn borst, mijn schouders, helemaal naar de grijns om mijn lippen. Daar slaagde ze duidelijk niet in. Ze stuurde ernaar tot ze me in de ogen keek. ‘Waarom ben je hier, Caden?’

Ik had haar dit keer een fatsoenlijk antwoord willen geven, echt waar. Dat ik dat zelf ook niet helemaal zeker wist. Dat dit mijn

eerste vakantie... nou, ooit was. Dat toen Mike tijdens de penaltytraining had gevraagd of ik met hem en zijn vrienden mee wilde gaan, de 'nee' voor ik had gescoord een automatisch antwoord was geweest. Ik had er niet eens over nagedacht.

'Kom op, man,' had hij gezegd, terwijl hij naar de andere hoek van het doel was gelopen om de bal te halen. 'Je kunt een vakantie gebruiken.'

'Probeer je me te vertellen dat ik eruitzie alsof ik wat rust en ontspanning nodig heb?' had ik gevraagd, al waren de wallen onder mijn ogen vast antwoord genoeg. 'Hoe durf je!'

Mike had gegrinnikt, maar de blik die ik van mijn aanvoerder kreeg, maakte me duidelijk dat het geen grap was geweest. 'De kringen onder je ogen hebben kringen, gast. Je hebt vandaag vier van de vijf penalty's gemist. Het is de bedoeling dat jij dit team straks overneemt en je moet tegen die tijd weer helemaal in topconditie zijn. Twee maanden op Oakport en dan kunnen we dat voor elkaar krijgen. Je wilt toch aanvoerder worden?'

Dat was een retorische vraag geweest en daarom had ik gelogen. 'Natuurlijk,' had ik gezegd, maar dat was het nu juist. Ik wilde helemaal niet aanvoerder worden. Ik wist niet eens of ik nog wel in het team wilde zitten. Na het NCAA-kampioenschap te hebben gewonnen zou je kunnen denken dat de universiteit ons niet al te hard zou aanpakken, dat er minder druk zou zijn. We hadden toch een trofee voor hen gewonnen. Wat konden ze nog meer van ons verwachten? We konden niet allemaal Henry Pressley zijn, profspeler worden en miljoenen verdienen.

Nu bleek dat hun verwachtingen heel hoog waren. Dat we die titel zouden verdedigen, bijvoorbeeld. Blijkbaar dat ik het team zou dragen dat die titel moest verdedigen. Daar kwam een enorme lading druk en verwachtingen bij kijken waar ik geen rekening mee had gehouden en dat had het een stuk lastiger gemaakt om van het spel te genieten.

Dus, Mike had die dag gelijk gehad. De kringen onder mijn ogen begonnen er misdadig uit te zien. Ik had niet zo goed gespeeld als ik had gekund en er was zeker één persoon die verdiende dat ik mijn best deed.

Valentina gaf me niet de kans om iets van dat alles te zeggen of op zijn minst een kortere, minder zeikerige versie ervan. Vlak nadat ze dat had gezegd, wendde ze namelijk haar blik af. Alsof ze was vergeten dat ze me zelfs maar een vraag had gesteld, liet ze haar blik door de kamer glijden, op zoek naar iets wat ze duidelijk niet kon vinden. Ze keerde zich om, liep van de ene kant van de kamer naar de andere.

Ze leek zich mijn aanwezigheid pas te herinneren toen ik zei: 'Op de gang.' Ze keek me vragend aan en ik moest onwillekeurig grinniken, al probeerde ik dat te verbergen door te kuchen. 'Je koffer,' legde ik uit. 'Die staat achter de deur.'

'Dat is niet waar ik naar op zoek ben.' Ze ging echter toch naar de gang. Ze schudde nog steeds haar hoofd toen ze het ding onze kamer in trok en de deur achter zich dichtdeed.

Ónze kamer. Dat klonk intiemer dan me lief was. Alsof we meer in het leven deelden dan dit stapelbed. Alsof we een bewuste beslissing hadden genomen om hier samen te zijn en dat ook fijn vonden. Wat overduidelijk niet het geval was.

Ik zag Valentina haar koffer door de kamer rollen voor ik antwoord gaf op haar eerdere vraag. 'Mike heeft me uitgenodigd. Daarom ben ik hier.' Al onthulde dat niet heel veel meer dan mijn vorige geheimzinnige antwoorden.

Ze kreunde. Ik wist niet zeker of dat in reactie was op mijn onzin (ja, zoveel kon ik toegeven) of op het feit dat ze had ontdekt dat mijn kleren in de bovenste twee lades lagen. Afgaand op het geluid had ze die zelf willen hebben en was het waarschijnlijk een combinatie van de twee.

'Jouw spullen liggen in mijn lades,' bevestigde Valentina. 'Jij bent in mijn kamer, ligt in mijn bed.' Ze ademde diep in voordat ze zich naar me toe keerde en me tegen de ladder van ons stapelbed zag leunen. 'En ik ben zo dronken, dat ik niet eens weet of ik me je gewoon inbeeld. Ik bedoel, hoe groot is die kans? Ik sta mezelf toe één keer aan je te denken, en...' Ze schudde opnieuw haar hoofd, keerde zich weer om alsof ik echt slechts een hallucinatie was. Alsof ze van me af kon komen door zich simpelweg op iets anders te concentreren.

In dit geval mijn kleren uit de bovenste twee lades halen en die in de onderste deponeren. Zonder erop te letten hoe netjes die gevouwen waren, smeed ze die in hun nieuwe onderkomen.

Ik dacht dat ze misschien voorzichtiger zou zijn met haar eigen spullen toen ze haar koffer uit ging pakken, maar nee. Die werden ook achteloos in de lades gemikt en dat kon me helemaal niets schelen. 'Moest je aan mij denken?'

Ze bevroor halverwege een handeling en bleef nog heel even met haar rug naar me toe staan.

Ik probeerde mijn blik niet te laten afdwalen naar het slipje dat ze in haar hand had, op weg naar de lade, maar ik vroeg me wel degelijk af of ze het kanten exemplaar had meegebracht dat ze die nacht bij mij thuis had gedragen.

Nog een stoot bloed naar een plek waar het niet heen moest gaan dwong me alle gedachten aan haar in dat slipje – en ik die het langs haar zachte dijen naar beneden schoof – diep weg te stoppen. Jezus, ik was nog erger dan een tienerjongen.

Valentina schraapte haar keel, liet haar slipje in de la vallen en duwde die dicht, te hard om achteloos te zijn. Toen ze zich omkeerde leken haar wangen nog wat roder te zijn dan normaal.

Ze schudde haar hoofd. 'Heel even,' biechtte ze op. 'Ik maak er geen gewoonte van om aan jou te denken, als je daar soms op doelt.'

Daar doel ik inderdaad op, dacht ik. Het is zwaar geweest om jou uit mijn gedachten te zetten en ik weet niet waarom.

'Oké dan.'

Ze blies haar adem uit.

Volgens mij gaf ze het op. Ze liet haar schouders hangen en leunde tegen de ladekast, sloeg haar armen loom over elkaar terwijl haar gelaatstrekken ontspanden.

En, mijn hemel, ze was echt prachtig. Zelfs nu, gefrustreerd, van de wijs en verslagen. Het voelde passend om een of andere hogere macht te bedanken die me hier had laten komen, zodat onze paden elkaar weer kruisten en mij deed beseffen dat als er iets was wat ik meer wilde dan weer in topvorm komen, het nog een vrijpartij met haar was.

‘Nou.’ Valentina slikte hard voor ze zich afzette tegen de houten ladekast.

Heel even dacht ik dat mijn stille gebed verhoord zou worden en mijn wens zou worden ingewilligd... slechts enkele seconden nadat ik het had gedacht. Gezien de manier waarop ze op zo’n dertig centimeter afstand van me bleef staan, overwoog ik serieus of ik me weer tot God moest richten.

Ik keek haar aan, maakte oogcontact en ik durfde te zweren dat alles wat er tijdens onze vorige ontmoeting tussen ons had gespeeld – lust, ontzag, spanning – er weer was. Een prachtige, vluchtige seconde lang. Haar mondhoeken krulden op voor ze mijn zeepbel liet knappen door heel eenvoudig te zeggen: ‘Het bovenste bed is van mij.’

Van Selina Mae verschenen bij De Fontein:

Hall Beck University-serie

Lessons in Faking (Nederlandse en Engelstalige editie)

Lessons in Forgiving (Nederlandse en Engelstalige editie)

Lessons in Falling (Nederlandse en Engelstalige editie)

Eerste druk oktober 2025
Dit is het derde deel in de serie Hall Beck University.

Oorspronkelijke titel *Lessons in Falling*

Oorspronkelijke uitgever LYX, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2025 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp Het Omslagatelier, naar een ontwerp van Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, en Guter Punkt, München

Omslagillustraties © ffordwind en Shutterstock (© Bobnevv; © Giuseppe_R; Platon Anton; Miloje; © Flat_Enot)

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 8086 6

ISBN e-book 978 90 261 8087 3

ISBN luisterboek 978 90 261 8088 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.